

kunne vi dog alle være enige — vore stadig. Den første og den vigtigste er at beskytte den mod Forfalskning, hvortil det vigtigste Middel er at overholde, at Kunstsmørret, Margarinen og det ægte Smør have forskjellig Farve. Men det havde den ærede Ordfører ogsaa Meget imod. Han paastod, at det var umuligt at betegne denne Farve faaledes, at naar den blev gjort til Gjenstand for retslig Paadømmelse, der saa vilde være fuldstændig Forvirring om, hvorvidt Lovbestemmelsen var overtraadt eller ikke. Det kan jeg nu ikke erkjende, det forekommer mig, at man blot simpelthen behøvede at paahyde, at Margarinen skulde have sin naturlige hvide gulblege Farve, saa kan man være ganske rolig for, at vore Smørproducenter nok skulde give deres Smør den kraftige varme Farve, saa at det er let at adskille fra Margarine. Hvad den ærede Ordfører anførte som Vidnesbyrd for, at Kunstsmørproduktionen ikke vilde stade Natursmørrets Pris nemlig Exemplet fra Holland, er jo allerede imødegaaet baade af det ærede Medlem for Njøbenhavns Ade Valgkreds (Hørrup) og fra den første ærede Taler i Dag (Neergaard), og jeg behøver derfor kun flygtig at paapege, at de Topnoteringer, der ere blevne nævnte, ikke gjælde for Holland i Almindelighed, men kun gjælde for Smør fra Provindsen Friesland, hvor Margarineproduktionen hidtil er bleven holdt nede, saa at dette Exempel snarere beviser det Modsatte af det, som man vilde bruge det til at bevise. Dernæst blev der fra hans Side talt om, hvad Margarinen var for en fortrinlig Vare og jundt Næringsmiddel. Jeg maa nu dertil sige, at Margarinens Næringsværdi endnu ikke er tilstrækkelig undersøgt, og, naar den ærede Ordfører vilde føre Beviset derfor ved et Stykke Tabel om Bærdien af de forskjellige Næringsstoffer, saa vil jeg kun gjøre ham opmærksom paa, at den Slags Tabeller fuldstændig have tabt deres Betydning. Jeg mindes fra min Ungdom, da jeg selv var Landmand, den første Gang en stor udenlandsk Kemiker fremsatte disse Meddelelser om forskjellige Stoffers Næringsværdi, hvorledes jeg saavel som mine Standsfæller derved blive i allerhøieste Grad overraskede og forbausede over, hvor megen Næringsværdi der var i mange Stoffer, som vi aldrig havde anet havde nogen som helst Næringsværdi, ja om hvilke vi endog saa ofte troede, at Creaturerne slet ikke vilde æde dem. Jeg vil nu ogsaa indrømme, at ved de første Forsøg, saa var der ikke Andre, der havde Appetit paa dem end Rotterne, men, da vi jo stolede paa Videnskaben, saa kjøbte

vi jo Foderstoffer og fodrede næst, til vi nær selv Allesammen vare gaaede til Rotterne. Det er den første Erfaring, jeg har gjort med Hensyn til disse Tabeller, og nu skal jeg vel indrømme, at Videnskaben siden da har gjort store Fremskridt, og at man er kommet over til den rigtige Anskuelse, at det ikke kommer an paa Stoffets kemiske Indhold, men paa den Del deraf, som gennem Erfaring har vist sig at være fordøielig; men jeg maa tilstaa, at den ærede Ordførers Tabeller snarest synes mig at tilhøre den ældre Tid, hvor man blot saae paa det kemiske Indhold uden Hensyn til Fordøieligheden. Naar han nemlig til Exempel nævner, at det billige Talgs Næringsværdi i Forhold til dets Pris er 90 mod 25 for Smørrets Vedkommende, saa er det dog mærkeligt, at han ikke har lagt Mærke til, at Talg i Følge sin Natur er aldeles ufordøielig for mange Menneſter, som have en svag Fordøielse, saa at det altsaa i det Forhold slet ingen Næringsværdi har, men tværtimod er skadeligt. Det var naturligvis den rene Talg, han talte om ved denne Leilighed, og jeg maa tilstaa med Hensyn til Margarinen, at jeg er aldeles overbevist om, at den slet ikke har denne store Næringsværdi, som man paa Grund af dens tilslænde Smag oftest tillægger den. Det er jo givet, at, medens Smørret er udtaget af det Næringsmiddel, Mælken, som vistnok maa siges at være det sundeste og mest normale, der eksisterer, er Margarinens hovedsagelig dannet af Fedtstoffer, der alle ere svært fordøielige, og ved den ringe Tilfætning af Smør, Fløde eller Rjørnemælk, som man ved Tildannelsen giver det, kan den ikke vinde Andet i Fordøielighed end, hvad den Smule af disse værdifulde Næringsmidler giver den. Derfor maa jeg for mit Vedkommende sige, at jeg ikke tror, at Margarinen har saa stor Fremtid for sig, selv om den ogsaa nu faar en saa stor Udbredelse, at den i dette Øieblik øver en farlig Konkurrence for Smørret. Jeg tror tværtimod, at, naar der er gaaet saa lang Tid, at Margarinen har havt Leilighed til i langvarigt dagligt Forbrug at vise sin virkelige Værdi i den Retning, saa vil Smørret nok have sin Overvægt. Hvad jeg altsaa ikke kan forstaa, er den Bigeghlydighed, som vises her for vor gamle Ven, Smørret, og den pludselige Rjærlighed for denne Windmager, Margarinen, som absolut maa isøres Smørrets Klæder for overhovedet at gjøre Lykke, og som nu skal have Lov til i denne Forflødnings at snyde hele Befolkningen, Store som Smaa. Det finder man i sin Orden og fortænger derved vor gamle Ven Smørret.